

Nabolaget

The Neighbourhood

Ord og bilder

Words and pictures

Elisabeth Mathisen

FORORD

Det som fikk meg til å skrive ned noen av mine observasjoner var at det plutselig gikk opp for meg hva jeg var vitne til. Det kan ha med speil å gjøre. Når jeg sitter og ser på disse fotografiene virker de troverdige. De minner om masker. Fotografiene er ikke interessante i seg selv, de er bare bilder av noen konstruerte hus vi vet det til vanlig bor mennesker i. Hvordan forholder vi oss egentlig til naboene våre, og verden utenfor på den andre siden av gaten? Hvordan forholder vi oss til deres liv, deres kropper vi av og til ser skygger av gjennom vinduer i deres private hus, på vei ut av en bygning eller et bolighus noen sekunder før personen setter seg inn i en bil og kjører av sted. I kort tid vil kanskje blikket og tankene følge med bilen til den ikke lenger er synlig, og så er samværet over. Du går kanskje til toalettspilet for å gre deg, ser deg selv i øynene en kort stund før du går ut, stiger inn i et privat eller offentlig fremkomstmiddel og kjører av sted. Hvem er vi, og hva er det vi egentlig driver med? Hvem er menneskene som bor i husene rundt meg? Hvem er fedrene til barna jeg ser? Her i nabolaget mitt finnes ingen mørkhudete mennesker. Det virker ordnet. Om kvelden når mørket legger seg ser jeg farget lys glimte fragmentarisk. Det flommer stille ut av vinduene og forvrenger fargene på det som er utenfor. Hurtig skiftende, i korte øyeblikk. Ellers er gatene tomme.

PREFACE

What prompted me to write down some of my observations was that I suddenly realised what I was witnessing. Mirrors may have something to do with it. When I sit and look at these photographs they seem credible. They remind me of masks. The photographs are not interesting in themselves, they are only pictures of some fictional houses where we know real people otherwise live. How do we actually relate to our neighbours - to the outside world on the other side of the street? How do we respond to their lives, to their bodies we sometimes see as shadows in windows, or as figures that catch our eye for a few seconds as they leave a building or house, get into a car and drive away? For a moment, our gaze and thoughts will follow the car until it is no longer visible; the momentary meeting is over. You then perhaps walk over to the mirror to comb your hair, look yourself in the eyes a few seconds before you go out, get into a car or a tram, bus, or train, and take off. Who are we, and what are we actually doing here? Who are the people who live in the houses around me? Who are the fathers of the children I see? There are no dark-skinned people in my neighbourhood. It seems peaceful and quiet. In the evening I see fragments of coloured lights flashing in the darkness. They pour without a sound out of windows, distorting the colours of objects outside.

The colours change quickly, in short bursts. Otherwise, the streets are empty.

En middelaldrene kvinne pusser av og til vinduer og vanner blomster. Noen barn pleier å leke utenfor, de sparker karatespark på søppelbøttene og roper opp til den eldste sønnen min. En mann pleier å komme kjørende om ettermiddagen, ser i postkassen og går inn i huset. Han drar igjen om morgenen. Jeg har aldri sett de på nært hold, bare barna.

A middle-aged woman washes her windows and waters her flowers once in a while. A few children are usually playing outside, practicing karate kicks on the dustbins and calling out to my oldest son. A man usually drops by in his car in the afternoons. He takes a look in the postbox and goes into the house. He leaves again in the morning. I have never seen them at close range, only the children.

En natt lyste han på vinduene våre med lommelykt og tok i dørhåndtaket. Han lette etter hunden sin. Det var vinter og meget kaldt. En annen dag kastet han møbler ut fra verandaen. En komfyr og en rød fløyel sofa sto ute i flere uker før han bar de inn igjen. Jeg så at folk stoppet og undret seg over hvordan det så ut i hagen hans. Men som regel tuslet han rundt og ordnet med forskjellige ting. Han virket fredelig og hilste alltid. En dag kom det to politibiler med flere uniformerte menn. De gikk ut og inn, og rundt huset med walkie talkie i hendene. Noe hang ned fra beltene deres. Han fulgte lydig med inn i den ene bilen. Siden har huset stått tomt.

One night, he aimed his torch beam at our windows and tried the door handle. He was looking for his dog. It was winter and very cold. Another day he threw his furniture out from the veranda. A kitchen stove and a red velvet sofa were left outside for weeks before he took them back inside the house. I saw people stop in astonishment at the sight of his garden. But he usually ambled about the house, fixing and arranging things. He seemed peaceful, always greeting. One day, two police cars arrived with several uniformed men. They went in and out and around the house with walkie-talkies, in their hands. Something was hanging from their belts. He obediently accompanied them into one of the cars. The house has stood empty since then.

Nabolaget

8 fargefotografier à 21 x 31cm

8 tekster à 18 x11cm

Utstilt i Galleri Herslebsgate 10

Oslo 15-25 sept.1994

© Elisabeth Mathisen

The Neighbourhood

8 colourphotographs à 21x 31 cm

8 texts à 18 x 11 cm

Exhibited in Gallery Herslebsgate 10

Oslo 15 - 25 sept. 1994